

вишь?—Прикарвашь днитѣ си на халосѣ. Да о-ремѣ, да копаемѣ ные наистинна не можемѣ, то не е за сега наша работа; нѣ за насѣ има друга работа, която трябва да вършимѣ, ако искаме, когато поотраснемѣ да можемѣ да бждемѣ и здрави и богати—тѣзи наша работичка е да са учимѣ. Ето за какво дохождаме въ училището, ето какво и трябва да правимѣ.

—Хубаво, отговорилъ Петарчу, че и безъ то не можи ли? Нима не можъ да съмѣ здравъ, не можъ ли да станъ богатъ, като не ходя на училището, като не сж учъ?

—Можешъ, каза му умний Милку, нѣ отъ таквозъ здрави, отъ таквозъ богатство, ты нѣма да угадишь нищо и можи да ти са случи, да гу изгубвашъ много пѣтѣ изведиждъ.

Тѣй Милку много приказва на Петарча и са мѣчеше дано да го услади и да го накара да стане като него. Той не мислеше вече за себѣ си той като да бѣше увѣренъ, чи каквото прави е се хубаво, за това глѣдаше сега да правжтъ и другарчетата му, каквото прави той.

Той напѣдваше въ наукитѣ въ сичкитѣ испытанія бѣше пѣрвъ. Неговий благодѣтель сичко чуваше заралъ него и като виде Милка поотрасналъ, тѣй проводи писмо и го викаше при себѣ си, за да го проводи на по голямо училище.

III

Милку за въ пѣтѣ.

Милку бѣше вече на четирнайсетъ години; неговото крехко сѣрдце чувствуваше и усѣща—